

14 - 17 вересня 2010 р. у Дрогобицькій Духовній семінарії відбулися реколекції, під час яких семінаристи мали особливу нагоду прислухатися до голосу Божого. Реколектантом був ієромонах Петро з Унівської Святоуспенської Лаври. Під час своїх духовних наук отець проводив семінаристів шляхом старозавітніх біблійних праведників, в прикладі яких була висвітлена провідна думка реколекційного застановлення: «Я хочу бути спасеним і це спасіння нести ближньому!».

В першій вступній науці, яка відбулася в вечері 14 вересня, отець Петро розкрив нам значення слова «реколекції», наголошуючи, що вони мають покликати кожного на шлях пізнання Бога. Прикладом на цьому шляху є Іван Хреститель, шлях дозрівання якого виразився у словах: «Чи ти той, який мав прийти, чи іншого маємо чекати?».

В наступній науці отець Петро звернув погляд семінаристів на особу Мойсея, на прикладі якого розглядаємо різні аспекти священничого служіння. Три етапи життя Мойсея це шлях дозрівання до прийняття покликання, шлях дозрівання у покликанні та шлях сповнення його в союзі з Богом. Подальшим кроком була призадумана над Євангельською притчею про блудного сина (Лук. 15. 11-32), на прикладі якої Христос кличе нас до глибшого осмислення своїх стосунків з Богом. Одним з аспектів, на якому наголосив отець Петро було представлення прощення та відкритості як єдиного шляху в стосунках з Богом та ближнім для подолання закритості та упередженого погляду.

Провідною думкою наступної науки були слова: «Важливою є не кількість, а якість». Реколектант торкнувся проблеми, коли людина, хоч охрещена та миропомазана, але часто не виражає це у повсякденному житті. Натомість Христос закликає нас бути світлом до світу. Бог хоче виховати нас людьми якості, яскравим прикладом є історія судді Гедеона (Суд. 6-7) над особою якого і зупинився отець Петро під час нашого розважання.

Наступного дня (15 вересня) реколектант радив використати в своєму духовному житті приклад Ізраїля, котрий перейшов від теократії до монархії. Це символічно зображає шлях віддалення людини від Бога до секуляризованого світу. Важливим є приклад царя Давида, який у силі віри та духа іде на боротьбу з Голіафом (1 Сам. 17), котрий є символом ворога Христової Церкви. Закликом, який впливає з цього прикладу для кожного з нас є перш за все боротьба з самим собою, з пристрастями. Зброєю нашою в тій боротьбі є біблійний образ п'яти каменів (1 Сам. 17. 40), які має в собі правдива Христова Церква: піст, молитва, Євхаристія, Слово Боже і милостиня.

В подальшій духовній мандрівці семінаристи зосередились на одному з цих каменів Христової Церкви на молитві, яка наближає нас до Господа і до пізнання самих себе. Прикладом такої молитви стала книга Товита, де двоє осіб Товія та Сара все уповання своє поклали на Бога «і молитва обидвох була вислухана одночасно перед славою Бога»

(Тов. 3. 16).

Своєрідним дисонансом на цьому шляху пізнання є приклад царя Давида, а саме його гріхопадіння (2 Сам. 11). Матір'ю всіх гріхів є гордість та лінивість, які тягнуть за собою цілу низку переступів та падінь. На прикладі Давида бачимо, як лінивість народжує чужоложство, а це в свою чергу – вбивство. Та в подальшому баченні приклад щирого каяття Давида, який засвідчує нам, що гріх не має панувати в нашому житті.

В черговій конференції отець Петро скерував погляд семінаристів на особу царя Соломона, а саме на його щирі молитви.

Духовні реколекції закінчились молебнем до Пресвятої Богородиці. У завершальній науці отець Петро наголосив на тому, яке важливе значення під час навчання в семінарії має Слово Боже: «Посіяне слово вимагає добровільного вибору смерті наших планів та бажань, щоб жити тим, що дарує і куди кличе мене Бог. Священниче служіння, подібне до апостолів в розбурханому морі, але приходить Христос і заспокоює його, приходить Христос і все набуває іншого значення».

У подячному слові ректор семінарії о. Мирон Бендик від імені ректорату та цілої семінарійної спільноти подякував реколектанту отцю Петру та відзначив, що між Дрогобицькою Духовною семінарією та монахами-студитами зав'язалися тісні стосунки.